

20 N 75, dia de basses

feia dies que aquella pluja
durava: els últims 40 anys,
per ser més exactes, i el pati
de l'escola esdevingué un llac.
ens torbava una tardor tèrbola,
com la caputxa de les bruixes;
l'aigua més amunt dels turmells,
estalvis dins les catiüsqes.
fent d'ham la pica del paraigua
pescàvem un llombrígol ert
botimflat com una variu
copat per l'aigua del Leteu...
sobtadament, com mai, sonaren
els timbals de la inquietud,
les sirenes; formàrem files
i ens botiren dins l'autobús.
i als carrers, vaticinis, veus...
les boques de tots els megàfons
—gesmils florint als millors temps—
proclamaven la mort d'en Franco.

Vidrieres

Els meus morts, de paraula franca i forta
en el silenci etern s'enfonsen

R. L. Stevenson

als últims dies, allitada
com una nina, entre llençols
i canesuns, la iaia Fina
havia ofegat en el foc
de la mudesa la paraula:
la pal·lidesa de la flor
òssia ja del taronger,
front de lliris, ceptre blavís
llengua, pètal finit d'orquídia
els llavis, nacre del gesmil.
copada per la flor de l'arç
feia clamar la campaneta
trèmulament; moltes vegades
enrabiada de feblesa,
curulla de vergonya a voltes;
esquinçada per la derrota
amb dits marcits feia dringar
la campaneta sense força.
no li quedaven més que els ulls:
dos vidrieres veritables
per on m'abocava a un silenci
boví, espitragat de bonances:
incrèduls ulls dins dels meus ulls,
esbatanats com dos llacs verds
quan li donava a xarrupar

culleradetes d'aigua amb mel.

Gillette

la despullada fulla
Gillette, tan poregosa
incontenible i freda
maldestra i tremolosa,
furtivament
va fer el fet:
arranà les novelles
ombres d'adolescència
de baix del nas.
l'efervescència.

en un polsim magrana
la sonsa llum elèctrica
del lavabo es desgrana.

llavors, bicèfal jo, com Janus,
sorrés: abocat als Espills
de la Memòria, i alhora
llançant els Daus de l'Avenir.

Vol

baix les sedes dels somnis
vole de nits, colgat
de vels, ulls clucs, sense ales
vol raset a dos pams
del terra, vivament
vole com els gripaus
naden en les curulles
aigües d'ambre dels guals.
la plaça de la Bassa
carrer de les Botigues
voleie com les volves
ingràvid làbil gire
cabussat en la nit
terbolí i caramull
a mercé de corrents
impuls de vol i brum.
la placeta d'Enriques
i el carrer dit de Bruns
les cames llargues
els braços nus
com un gripau
m'enfile amunt
tirabuixons de l'aire
i remolins de buf
penetre les membranes
plàcidament avance...
Collar de la Coloma

la costa del Castell
ja grimpre per revoltes
per torrents volander
m'agombole en les ones
de l'espai solitari
bressolat en ses mans
invisibles vibràtils
espirals cabrioles
revifalls cascavells
vole com els gripaus
volantiner celest.

Retorn

Abans que jo truqués per deixar entrar la carn,
colpejava amb mans líquides el ventre;
jo, que era sense forma, talment l'aigua
Dylan Thomas

ja escolte el llegonet
prop de l'orella.
sé que és l'avi que ve
el llegonet endolcit d'oli
fenent la Terra
i la primitiva percussió
de la fecunditat
fa aquella música:
zat, zat, zat, zat,...
lleugerament
de dins de l'úter
la Terra al meu entorn,
una placenta
tot de fosc
i jo no sóc encara;
abans de nàixer carn
llavoreta només
fesolet, cigronet
cor vegetal potser
ulls de tubercle obrint-se
cap a la llum.

germinant, deixondint.
la saó.

(ja sent el llegonet. sé que és l'avi que ve.)

encara sense nàixer
retorne a l'avi
encara sense nàixer
l'avi retorna a mi.